

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 35. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1423/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

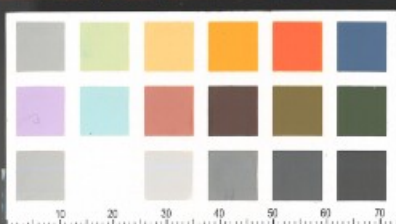
ret inderlig glæde os, som vel har Tro til Folke-Hjertet, men trænge dog høilig til at styrkes i den, og støndt alle vore Høitideligheder, sølgelig ogsaa vore Kongelige Ligbegængelser, er blevet saa unaturlige, sive og afmaalte, at Folkets levende Deeltagelse deri grandser til det Umuelige, saa vil vi dog haabe, Næjstæten, med sit aabne Die for det virkelig Stere og Skionne, vil finde Midler til at skianke sin uddødelige Forgænger en Udmærkelse, der vil være ligesaa passende, skion og uforglemmelig, som den var uventet og falder nuomhunder vanskelig. Det kommer nemlig her slet ikke an paa at Bønderne bære den elskede Konges Stov den hele Bei fra Friheds-Støtten til Græs-Kappellet, men kun derpaa, at de virkelig bære det, saa Ingen kan sige, det var kun en Flyve-Sceille, men Folket selv faae Troen i Hønderne paa, at de elske den Hørførne.

Dog, selv om Frederik den Sjettes jordfiste Levinger, for Giflettens Skuld, ei skulde falde i saa gode Hønder, som Wenigmands de godvillig udstrakte unøgtelig er, saa er dog, i mine Dine, Frederik den Sjette ved det blotte, velmeente og umistænkelige Tilbud aandelig baaret paa Hønderne af Folket til sit Høiløst, baaret af Søllands Bønder, som Ingen, det vi ved, uden Frode Fredogod og Valdemar den Store, og er det nu kun sandt, at han fortjende den Udmærkelse, bedre selv end Valdemar, fortjende den saa godt som nogen Frode kunde; da kan Ingen nævne et bedre Værfel for et uddødeligt Navn og

en velstignet Thukommelse, end hvad der selv er Pant derpaa og Begyndelse heraf; thi en saadan Ligbegængelse vil ikke blot uoploselig sammenslynge hans Navn med Frode og Valdemars, men er i vore Dage saa himmelfalden, at den levende minder om Valder, den atmindelig Skædes, ved høis Vaal selv Rimthuser grød.

Saa m. H. Bøndernes Drift til at være Frederik den Sjettes Ligbørere kalder jeg en herlig Indskydelse af Danmarks Skys-Engel, der lover Danffheden Lykke og Held, og jeg ved Intet, der saa naturligt og lislig kunde skianke min Jelesse for Fremtid og Fortid, mit Haab og Minde, den Ligevægt, jeg aldrig iverligere kunde ønske dem, end i disse Dieblitte, da det er mig en Trang at døale ved Frederik den Sjettes Minde og yde min Skærv til at befaste det hos den Slægt, der efter Naturens Orden skal faae ved vore Grave, men maa, for at faae der værdig, sige mens vi dale, faae aandelig paa vore Skulder, og hertelig i Mindet lade de forbigangne Slægter leve med sig, som de Forbilleder, der spaae om Fulde endelsen, og som de skjulte Værfager, der skal forlæses af deres Virkninger.

Skur jeg saaledes tilbage paa det lange Tidrum af meer end et halvt Aarhundrede, der i Danmarks Historie skal føre Navn efter Frederik den Sjette, da ser jeg ikke blot hvad for alle Samtidige var umiskienkelig: en uafbrudt Række af Værfiser paa denne ægte Skjoldungs Livfatighed, tengelige

Standhaftighed og utrættelige Anstrængelse for Alt hvad der i hans Dine var Riget vigtigt og Folket gavnlige; men jeg seer ogsaa, hvad endnu, desværre, er langt fra at være Alle i Dine faldende, seer deri en af de største Overgange, der kan indtræffe i et Riges Skæbne og et Følkeskæbnes Levnetsløb, og en af de farligste Overgange, fordi Løbebanen da under Jordstøvs flaaer fægtelige Kæmper, der ei kan overkommes uden ved et dristigt Kampes-Stridt, saa, hvis det mislykkes, afbrødes Følke-Livet og føres til Graven, hvori Kongeriges saavel som Adelskæters Skoldemærker synke, naar Kræfterne, som førte dem, udtømmes.

Ja m. H. Danmark oplevede under Frederik den Sjette en af de store og farlige, men, naar de løstes, erløstende og glædelige, for Aarhundreder velsigende, saalænge Riget flaaer, usførglemmelige Overgange, hvorunder Alting vasker, Alting gjæres, det Gamle er dødt og det Ny om ikke ufødt, saa dog spædt og svagt, kort sagt, i det Store og Hele hvad i det Mindre og Enkelte er Tilfældet ved alle mærkelige Konge-Skifter; thi disse store Overgange paa Folkenes og Menneske-Slægters Udviklings-Vane, det er netop Konge-Skifter i den usynlige Verden, naar den ene Tids-Vand afløser den Anden, virkelige Tids-Vander nemlig, ikke Smaanisserne, der ride paa en Støvsly og noies med vieblikkelig Hylsting, men dem der give Slægter deres Retning og Tidseum deres Præg.

Dog, skøndt dette netop er det rette, egentlige Udtryk, som angiver den virkelige Kraft-Grund i Lon-

til den kun alt for videnfærdige Urolighed i Livet, Forvirring i Tankegangen, og bestandig Livkamp paa Liv og Død mellem Gammelt og Nyt, som vi af Erfaring kjende, saa falder dog ethvert Udtryk om virkelige og virksomme Mander nødvendig meget dunkelt, om ikke bælmærkt, ved Overgangen fra den Statteborger, Lysestøber og Bogorme-Tid, der sidst var oppe, en Tid, der vist nok i levende Live ogsaa havde sine gode Sider, men er nu kun et selvmedsigende Gienfærd, og var altid saa forstrækkelig aandløs, at den kaldte Bogstav-Skrifts Land, Penge Sjælen i al Bedrift og Opløsning den rette Fortsættelse. Vi vil derfor lade det flaae ved sit Værd, hvad der var de skjulte Aarsager til den store Overgang, og kun dvæle ved Tanken om, hvortil Overgangen skal være, hvad lykeligtvis ei er klarere nogensteds end netop i Danmark; thi her var det aabenbar en Fritalensheds, en Bunderaads og folkelig Oplysningstid, der vilde afløse den Forrige, og at denne maa vinde sin rette Stikelse hos os, det er jo i Danst Samfund vort indertlige Ønske og vort lyse Haab, saa her kan Overgangen i Sjette Frederiks Dage aldrig kaldes for stor, eller Lovtalen over dens kongelige Leder findes overdreven. Det er nemlig selkklart, at denne Overgang kan aldrig løstes uden ved en ligesaa glædelig som vidunderlig Opstandelse i Følke-Manden fra Vilds-Tid, da hverken Bunderadel eller hjertelig Fritalenshed eller folkelig Oplysning er mulig, uden Moder og aalets Lyrenbestigelse og Ørkeløse i Land

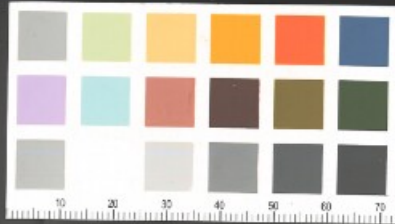

og Sandhed, eller uden Oplyselsen af alle de store Minder, hvori Folket spejler sig, kort sagt: uden Folkelighedens Seier over alt Fremmed, Naturlighedens over alt det Kunstlede.

At nu denne levende Friitalenheds, hjemmegjorte Bønderaadets og folkelige Oplysnings-Tid vilde geskifte sig i Danmark ikke blot roligere og mildere, men ogsaa ægtede og ædle end andensteds, det var nu vist nok snart i tredive Aar mit Lyse, velgrundede Haab, velgrundet, hvad enten jeg saae tilbage til Danmarks Fortid og prøvede Roden hvorefter Stammen oprandt, eller jeg saae op til Friitalenhedens og den folkelige Oplysnings kongelige Belynder, Bønde-Bønnen paa Guldalder-Thronen, Frederik den Sjette, der netop var en Fyrste, som hvert Folk maatte ønske sig ham, og takke Himlen for og ønske mange Aar, under en saadan Gjæring, hvis loffelige Udfald for største Dele og hvis milde Udvikling ganske beroer paa, at Folket har en elsket og æret Fyrste, som i Grunden er det Altes oprigtige Belynder, men har dog baade Sindsdighed og Fasthed til at bevare den udvortes Ligevægt mellem de stridige Elementer, og vinder Tid til at forberede Udfaldet med sagte men sikre Skridt. Og at denne Roes over Frederik den Sjette ei er en af de sædvanlige Lovtaler over Levende og Døde, men hans fortjente Eftermæle, det ser man deraf, at man baade først og sidst i hans Regjerings-Tid kan epvise store Kiendsgjæringer, som saae i levende Sammenhæng og udgjøre paa Kongens Side Kæmpe-Skrid-

et fra det Gamle til det Ny, saa vel forberedt og saa rolig gjort, at først Esterlægten ret vil kunne afsløre, forsaae og beundre det. Det er naturligvis Stavnssaandets Løsning og Folkeraadets Drettelse, jeg mener, disse levende Grund-Stene til Bøndeheld og ægte, folkelig Oplysning og Friitalenhed, der for Esterlægten vil være de sikreste, umistørlige Vidnesbyrd om, at Frederik den Sjettes Hjerte slog i Takt med Folkets, og at hans Regjering, om end i gammel Stil, dog var i den ny Tids Aand, og tjente vidunderlig til dens rolige Udvikling og Dørværelse. Stillede imellem disse to store Kiendsgjæringer er det først, at alle de Minder vinde deres rette Betydning, og at alle Kong Frederiks, stundum mislokkede, men altid velmeente og immer fornyede Bestræbelser for Almuens Oplysning og Dannelse, for Nædermaalets Dyrelse, for Poetikens, Historiens, Oldtidsgrandfættens og al Videnskabsligheds nordiske Oplemning, alle disse utrættelige Bestræbelser, hvorpaa ingen Regjering var rigere, sammenknyttede og sammenflynge sig til en hviden Hæderstrands for Frederik den Sjette.

Men, saa velgrundet end mit Lyse Haab om Danmarks Fremtid var under saadan en Fyrste, der sad ved Roret omtrent fra min Fødsel til nu, saa maatte jeg dog stedse klarere indse, at da ingen Fyrste kan frembringe men kun forberede og understøtte sit Folks naturlige Udvikling, Oplysning og Dannelse, og da han umuelig kan skabe men kun bruge og vanskeligt nok

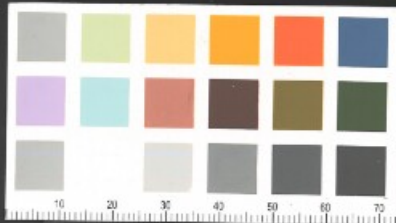

opdage de levende Midler og Redskaber, der maa træde i Virksomhed, naar Værket skal lykkes, saa beroer Dansthedens Fremgaaelse og Danmarks lykkelige Fremtid ei mindre paa Folket end paa Kongen, og i Særdeleshed paa, at Bønderne har Hjerte til at staa Kongens Bestræbelser, saa de ikke pøbelagtig betragte hans Beliggeninger som et Noo, men som en herlig Nyaarsgave, der skal kiærlig paastionnes og værdig bruges, og at Ordførerne ei bestemme Fritaleheden ved at skunke og forbitte, men benytte den til at oplive og opløse, jævne og forlige.

Nu m. G. hvad enten vi betragte Kæng eller Kærd, Konger eller Folk, maa vi, for at være billige, altid huske, at de, ligesom vi selv, er langtfra at være fuldkomne eller fejlfri Naturer, men forsynede, frebelige og paa mange Maader fristede Mennesker, og at hvor vi har Mængden for os, vil der altid findes endel stette Personer, der ei har stort mere af Mennesket end Skikkelsen. Det maa derfor hvoeken nedbryde vort Haab eller forpilde vor Glæde, at vi kan finde en Lyde og en Hage ved Alt, eller selv det, at store, almindelige Beliggeninger altid møde endel sort Utaknemmelighed, og at der ved enhver friere Bevægelse kommer ikke blot megen Daarlighed men endel Sletthed og Kumpenhed for Dagen; men hvor et kongeligt og folkeligt Størværk, som det Frederik den Sjette utrættelig arbejdede paa, skal lykkes, der maa dog Stemningen i det Hele være hjertelig, og de stærke Kræfter og Gaver hos Ordførerne ligesaa vel være paa

Kongens som paa Folkets, paa Rettens og Villighedens som paa Livets og Frihedens Side; thi kun da vil Folket vinde Skionsomhed paa Kongens Godhed og sit eget Færd, og paa en værdig Maade vise begge Dele.

Vort Folkeraad er endnu saa nyt, er endnu i sine første Proveaar, saa hvad vi end maae ønske, var det dog ubilligt strax at forlange slaaende Beviser paa dets folkelige Bevidsthed og Fritalehedens værdige Brug; men Bønde-Ardlingen er alt saa gammel, og dette sit Værk kronede Kongen selv ved Bøndernes Optagelse i Folkeraadet, saa Taknemmeligheds-Beviset maae ikke udeblive længe, naar det med Grund stude ventes; men derfor kom det ogsaa ved den første Leilighed, der tilbød sig, og kom fra den Side, det mindst led sig vente, saa nu tvivler jeg slet ikke paa, at jo den Danske Bøndestand vil vise sig alt det Gode værdig, Kong Frederik ikke blot skienkede men tilkæmpede den. At det vorende Taknemmeligheds-Bevis var uventet, siger jeg vist nok ikke, fordi jeg deler den almindelige Ringeagt for Sællandsfaren, thi det var ikke blot unaturligt, da jeg er selv en Sællandsfar, men det var ogsaa aldeles uhistorisk, saavist som det jo netop var Sællandsfarene, der, efter Sagnet, bar den gamle Leirelunge Frode Frodes gods Stov „tre Aar om Land“ for de nænde at begrave det ved Bæredro, og saavist som det, efter Saxos Vidnesbyrd, baade var Sællandsfarene, der med Bisep Axel i Spidsen, fernemmelig bevode Liv og Blod i Slave-Krigen under Valdemar den

Store, og dem, der grædende led Ploven skaae og flød Skuldre under Baaren, hvorpaa denne Konges Lig blev bragt fra Vordingborg, hvor han henses, til Ringsted, hvor han hviler. Vis er jeg tværtimod paa at i den næste Fremtid, naar Lungebaandet løses, de gamle Sangtoner gjenfødes, Kroniken oplives og Mindeerne vaagne, da vil man faae at see, der ikke blot banko omme Hjertes men samre store Skræfter under Badmels-Røften ved Leire, Sigersted og Vordingborg, og sagens trindt paa Ven, siden det Uventede skedte, siden selv Vønderne nærmest omkring Hovedstaden, som jeg var nær ved at opgive, saa klarlig vise, de har endnu Hjerte i Livet, og vil ikke være de Sidste men de Første til at ære Kong Frederik den Sjette paa hans Vaare og i hans Grav. Nu tør jeg derfor af Hjertens-Grund ønske Danmark til Lykke med sin hæderlige Vøndestand, der sikkert kun behøver den folkelige Oplysning og naturlige Dannelse, vi fylde og Christian den Ottende vil stænke den, for med ligesaa megen Fliid at vise sig den gamle Stamme og den ny Stilling værdig, som den med Kraft vil helde fast paa Frederik den Sjettes kongelige Nyaarøvgave!

Nu falder det da af sig selv, hvad jeg nærmest havde Lyst til at ære Kongens Hufommelse med, thi det maatte være en Vøndevise, saa Dansk, saa jævn og hjertelig, som den vilde og som jeg Vøgoem kunde overtale mig selv til at lade den lyfkes. Dette

vil vist nok, med vor fremmede Smag og forfærdede Dannelse ei sige stort, men de fleste vil dog sikkert finde Visen snarere for vøndevigt end for høitredende, og da den dog kun ved Andres Hjelp kan komme til Folket, vilde det ikke nytte, om den var hvad jeg og sikkert Folket med vilde kalde meget bedre. Tønen, hvorpaa den gaar er vel forslidt, men dog folkelig, som De skar vil høre.

Kong Frederik den Sjette henlumred i Fred,
Dg hviler nu hos sine Fødre,
Han gjerde end ikke en Kat Føtred;
Der fødes ei Kongesøn bedre.

Hans Vønder ham bar,
Som Valdemar,

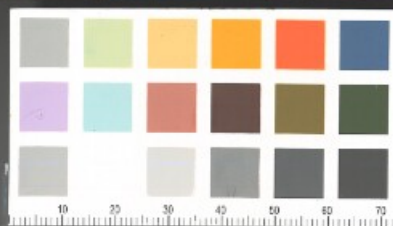
Som Frode om Land med Taare klar!

Hans Vøne var tønet, hans Lykke var tønd;
Befignede blev dog hans Dage!
Han talde af Hjertet med Liv og Fynd,
Sit Død teg han aldrig tilbage!

Hans Vønder ham bar,
Som Valdemar,

Som Frode om Land med Taare klar!

Hans Dø var aabent for Sandhed og Ret,
Før Klage, før Sul og før Vøner!
Af Vildhed og Vøie han blev ei tøet,
Dg Vønderne kaldte han Søner!

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Hans Hjerte var Bør, men hans Villie Staal;
Sig selv kunde han overvinde!
Han elsked og æred vort Modersmaal,
Med det skal og vare hans Minde.

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

I tredive Aar bar han Konninge-Mavn,
Sed meer end halvtreds dog ved Noret,
Dg altid han saae paa den Ringes Gavn,
Det falder man Skjeldunge-Sporet.

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Det Første, han gjorde med Gnevoldsmagt,
Naar Danmarks Bønder vel hufte;
Landsfaderen haver saavidt det bragt,
Dem kan ingen Herremand hufte!

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Det var en Skjær-Torsdag, hans Kamper omfap
For ham gik i Jlden med Glæde,
Dg Englands Ulke de gav et Rap,

Saa Vled maatte Væstrene græde!
Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Al Verden sig rusede med ham engang,
Dg Norriges Skipper han misted,
Men Kiærlighed trofied i Danevang
Ham dog for al Nødgang, han fristed!

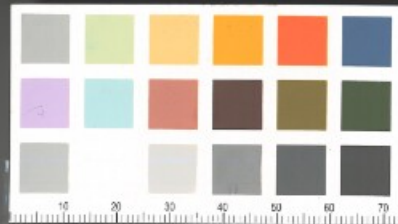
Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Det Sidste, han gjorde med Gnevoldsmagt,
Skal evig hans Fiender beskæmme:
Med Danmarks Hjerte han slutted Pagt,
Saa Bønder i Rigsraadet Stemme!

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Mens Folket har Tunge og Slælen har Pen,
Hans Rygte skal spørges saa vide;
Han elskede Skjalde og Sagamænd,
De mindes ham alle med Røvide!

Hans Bønder ham bar,
Som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar!

Kong Frederiks Wijs, i Fred og i Krig,
 Skal sjunges i Mark og paa Volge;
 Gud glæde hans Hjerte i Himmerig!
 Hans Gudsbyr lad Kongerne følge!
 Hans Bønder ham bar,
 Som Valdemar,
 Som Frode om Land med Laare klar!

I Danske Samfund

(14de Jan. 1840.)

Mine Herrer!

En Lante slysfætter i disse Dage ikke blot hele Hovedstaden, men man tør vel sige hele Danmark, det er Kong Frederik den Sjettes Ligbegængelse, og en saadan almindelig Deeltagelse hos et Folk i sin Hjerstes Jordefærd, er noget saa Stønt og Rørende, at selv en Fremmed, med Die og Hjerte for det Menneftelige, maa glæde sig derved, lykønske den ny Hjerste med saa kærtlig et Folk, og ønske Folket en Række af Hjerster, som fionne paa deres Lykke og kappes om at ligne den Landsfader, hvem Folkelighed gjørte stor og Kiærlighed udødelig.

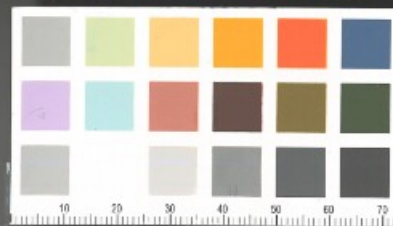
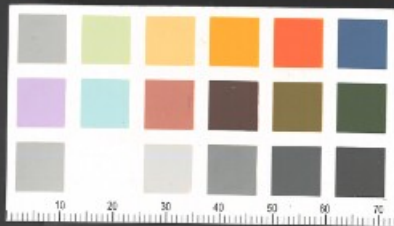
Vi veed imidlertid, der er ogsaa hjerteløse Folk, og det ei blot udenlands men midt iblandt os, og for dem er denne Sørge-Heitid en Gaade, de kun forklare

3*

sig af Danfens Dumhed og Trællesind. De spørge kiært, om vi virkelig tør tælle den Pensovne blandt de store Vænder, eller om vi veed saa glimrende Vedrifter og saa store Folkehæder fra hans Regieringstid at oregne, at han med Rette skulde være den første Dannede efter Valdemar den Store, som Folket bar paa Hænder til hans kongelige Hvilested, han skulde, som den anden Frode Fredegod, i Folkemindets og i Folkemundens Glædhjem, bantes ved Siden ad Guldvalderens Støtstøtte, saa man maatte gaar tilbage til Guldvalderen og Valdersbaalet, for at finde en Sørgesest, der fordunklede Frederik den Sjettes!

Wiis nok maatte jeg lyve for at sige, jeg virkelig havde mødt denne iisfælte Spot med Danmarks Høielse ved Kong Frederiks Baare, men vi vil sikkert alle møde den; thi at den for Diebliffet tier, er kun fordi det falder Spotteren ligesaa umueligt at overdøse et Folks forenede Stemme, mens den lyder, som at overraabe alle Danmarks Klokke, mens de ringe. Rimthuser, siger Nysen, græd ved Valdersbaalet, men hvem tvivler om, de græd med tøve Vane, og paa bidende Spot maa Hjertet være belævet, naar det ei skal giennebores af den, som Valder, hvem det ikke var de blinkende Sværd og de hvassede Spyd der fældte, men Risteleen, den tilfyneladende ude Kvist, der med Haanlatter skides til ham.

Til Lykke lærer imidlertid Erfaring ogsaa, at hvor farligt end dette lumste Baaben er for Alt hvad der udsprang af Land og laaner sit Liv af Mennefte-Hjertet,

faa kan det dog støves af Sandhed og Oprigtighed, thi hvad der gior Spotten farlig for vore Elskedes Vinde, det er kun at vi enten indbilde os, alt Stort og Godt var samlet hos dem eller tillægge dem dog langt mere Noesværdigt end de virkelig besad, og gior derved deres Vinde og vort Hjerter blot for de gloende Pile, der stødes i Kou men ramme i Løs.

Derfor vil jeg bede alle Kong Frederik den Sjettes Venner og hjertelige Tilhængere at gior ligesom jeg, og for det forlanges, indromme Alt hvad man kan nøde os til, indromme, at hverken hørde Kongen til de i Verden saakaldte store og stærke Vænder, ikke heller var hans Regiering hvad man i den store Verden kalder lykkelig og glimrende, men snarere det modsatte, saa vi ære ham egenlig kun fordi vi elskede ham, og elskede ham naturligvis fordi vi fandt ham elskværdig og livsalig. Denne Klogskab er nemlig en *Palas Athene*, som afsender alle de Vise, der treue vor kronede Yndlings Liv i Danmarks Hjerter, i et uforglemmeligt, velstignet Vinde; thi at Kong Frederik var elskværdig og livsalig, at han paa Thronen havde og bevarede et Hjerter, saa menneskeligt og folkeligt, som det hielden findes og bevarer selv i Spotten, og dog tillige saa kongelig opoffrende og majestætisk, som det hielden slog i nogen Kongebarn, det har man endt ved at modsig og kan umuelig afvætte os. Da m. H. vi sigte trefsig: Kong Frederik elskede sine Egne og elskede dem til Guden, og til sine Egne regnede hans Hjerter ikke blot Dronning og Værn, hans

Ungdoms-Venner og nærmeste troe Tjenere, men alle Medmennesker og fremfor Alt hield det Folk, hvis Kenge han var af Guds Raade, det Folk, han ikke blot frit bekiendte, men dybt og uafbrudt folde, havde betroet hans elskede Kengestamme *Genevoldsmagter* for at bruges paa det Bedste til en kraftig men mild og faderlig Regiering. Ikke blot saa almindelig erkiendte er denne Sandhed, at man i vore Dage neppe vover lydelig at kalde den i Tvivl, men giennem fem og halvtredsindstyve Aar, under de farligste Omkændigheder, i et af de koldeste, mest hjerteløse Tidrum, Historien kiender, blev den saa guldigt bevidnet og saa klart beviist, at den kan taale den stærngeste historiske Undersogelse og vil af dens Stikarsild udgaae luttret som Guld.

Og ligesom vi nu forsvare vor Kiærlighed med Kongens, saaledes skal vi igien forsvare hans Kiærlighed med vores, naar de uistfælde Wiismand fortælle os, at fremfor Alt paa en Throne har Kiærlighed, har Hjerter, lidet eller intet at betyde, stifter endog lettelig Stade, naar det klare Dørblik og den dybe Indsigt fattes. Ja m. H. vel kunde her være meget Andet at svare, og blandt Andet, at Kong Frederiks Hjerter var ikke svagt som det var omt, men vi skal helst afværgge Angrebet med hvad der afvæbner Fienden, med den jævne Forklaring, at hvormoget eller hvorkid et saadant Kenge-Hjerter som Frederik den Sjettes kan findes værd paa Verdens andre Throner, saa var det dog en Himlens Gave og en stor Velstignelse paa Da-

